

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 21Csp/89/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118210237
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Rovňánková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2020:1118210237.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I pred sudkyňou JUDr. Silviou Rovňánkovou v právnej veci žalobkyne: Ž. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/A, zastúpená: JUDr. Marek Hraška, advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kopčianska 8/A, Bratislava, IČO: 52 274 896, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 93,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 93,- eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa m á nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 12.06.2018 sa žalobkyňa od žalovaného domáha zaplatenia sumy vo výške 93,- eur. Svoj nárok odôvodnila tým, že žalobkyňa uzavrela dňa 29.01.2010 so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy avšak neobsahovala náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. g), h), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. K rovnakým záverom o právnom charaktere úverovej zmluvy (spotrebiteľská zmluva) ako aj o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti dospeli Národná banka Slovenska, Ministerstvo spravodlivosti SR, ako aj Okresný súd Bratislava IV, ktorý riešil a zrušil rozhodcovský rozsudok vydaný proti žalobkyňi na základe rozhodcovskej doložky, nachádzajúcej sa vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, v obdobnom, takmer totožnom prípade. Úverová zmluva nie je podľa názoru žalobkyne len bezúročnou a bez poplatkov, ale je neplatná aj pre rozpor s dobrými mravmi spočívajúci najmä vo výške poplatkov, ktoré žalovaný od žalobkyne požaduje (98,86 % z istiny úveru). V tejto sume sú zahrnuté úroky za úver (1/3 z celkovej výšky poplatkov), ako aj poplatky spojené s uzatvorením úverovej zmluvy a nákladmi s tým spojenými (2/3 z celkovej výšky poplatkov). Týmto konaním však podľa názoru žalobkyne žalovaný len nekaloskrýva skutočnú výšku neprimeraných ročných úrokov z poskytnutia úveru, ktoré majú hodnotu 98,86 %. Žalovaný nemôže svoje náklady prenášať na spotrebiteľa a zakrývať ich do plnenia, ktoré spotrebiteľ reálne ani nedostane. Takáto výška ročných úrokov za poskytnutý úver je zjavne neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Úverová zmluva vrátane jej Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“) obsahuje aj ďalšie ustanovenia, ktoré je potrebné považovať za neprimerané zmluvné podmienky: potvrdenie žalobkyne o oboznámení sa s VPPÚ priamo v texte Úverovej zmluvy je nedovoleným prenášaním dôkazného bremena na spotrebiteľa; dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená v bode 05 VPPÚ nie je dojednaná so žalobkyňou individuálne; dohoda o vyplnení zmenky je uzavretá v rozpore s § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, rozhodcovská doložka uvedená v bode 15 VPPÚ je v rozpore s § 53 ods. 1 písm. r) Občianskeho zákonníka; podradenie úverovej zmluvy pod režim Obchodného zákonníka (bod 17 VPPÚ) je neprijateľné pre rozpor s § 54 ods. 1 a § 52 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa má za to, že

úverová zmluva spoločne s VPPÚ obsahuje množstvo nekalých neprimeraných podmienok a celkovo je preto nutné považovať ju za rozpornú s § 39 Občianskeho zákonníka, a teda za absolútne neplatnú.

2. Žalobkyňa uhradila žalovanému na základe úverovej zmluvy ku dňu 05.02.2018 celkovo sumu vo výške 443,- eur. Túto skutočnosť potvrdil sám žalovaný, ktorý odpovedal na dopyt Národnej banky Slovenska. Nakoľko Úverová zmluva je absolútne neplatnou alebo minimálne bezúročnou a bez poplatkov, žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému jedine istinu vo výške 350,- eur. Túto už dávno vrátila. Žalovaný však ďalej prijal od žalobkyne navyše sumu 93,- eur. Táto suma bola prijatá žalovaným bez právneho dôvodu a z neplatnej zmluvy, a preto s prihliadnutím na § 457 a § 451 Občianskeho zákonníka je povinný sumu vo výške 93,- eur vrátiť žalobkyňi, nakoľko ide o bezdôvodné obohatenie na jeho strane. Keďže tak žalovaný do dnešného dňa neurobil, a práve naopak, sústavne vykonáva intenzívne a až obťažujúce vymáhanie svojej domnejšej pohľadávky voči žalobkyňi, ktorá má vraj dnes hodnotu vyššiu než 2.997,30 eur, rozhodla sa žalobkyňa podať proti žalovanému túto žalobu.

3. Súd na návrh žalobkyne vydal vo veci platobný rozkaz zo dňa 11.10.2018, sp. zn. 21Csp/89/2018, ktorým uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 93,- eur, ako aj náhradu trov konania.

4. Žalovaný proti platobnému rozkazu podal v zákonnej lehote odpor zo dňa 31.10.2018, ktorý odôvodnil tým, že žalobkyňa v postavení dlžníka uzatvorila so žalovaným v postavení veriteľa dňa 29.01.2010 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 350,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala vrátiť poskytnutú sumu späť spolu s príslušným poplatkom vo výške 346,- eur, t. j. v celkovej výške 696,- eur v dvanástich pravidelných mesačných splátkach po 58,- eur počnúc dňom 22.02.2010. Žalobkyňa nehradila splátky riadne a včas, v dôsledku čoho sa dlh zo zmluvy stal splatným dňom 27.11.2010 a žalovaný uplatnil svoje nároky pred rozhodcovským súdom, ktorý rozhodol rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti E.Á. A. K..E., L. A. X, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, sp. zn. SR 04350/11 zo dňa 15.11.2013. Okresný súd Dunajská Streda uznesením zo dňa 20.10.2017, č. k. 11Er/1130/2014-17, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobkyňa sa okrem iného žalobou zo dňa 14.01.2013 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom už v tejto žalobe uvádzala skutočnosti nasvedčujúce jej vedomosti o právnej úprave spotrebiteľských zmlúv, o právnej úprave neprijateľných zmluvných podmienok, o odplate za poskytnutý úver atď. Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom zo dňa 07.05.2015, č. k. 11C/7/2014-148, žalobe žalobkyne vyhovel, rozhodcovský rozsudok zrušil, pričom aj v odôvodnení tohto rozsudku sa zaoberal odplatou za poskytnutý úver. Z uvedeného dôvodu žalovaný vzniesol námietku premičania, a to dňom 14.01.2016, t. j. 2 roky po podaní žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žalobkyňa sa už najneskôr dňa 14.01.2016 mohla dozvedieť o skutkovej podstate bezdôvodného obohatenia, a to priamo od svojho právneho zástupcu, ktorého si sama zvolila. Žalovaný mal za to, že táto lehota žalobkyňi už márne uplynula. Žalovaný zdôraznil, že pri premičaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premičacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Žalovaný poukázal na zákonné ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premičí najneskôr za 3 roky. To znamená, že ak uplynie trojročná objektívna premičacia lehota, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premičí aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie subjektívna premičacia doba. Žalobkyňa uhradila poslednú splátku nad rámec istiny poskytnutého úveru dňa 11.04.2014, t. j. celý nárok sa stal premičaným najneskôr dňa 11.04.2017.

5. Žalovaný namietol tvrdenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že zmluvu uzatvorila v postavení spotrebiteľa. Samotnému uzatvoreniu zmluvy predchádza zo strany potenciálneho dlžníka vypísanie žiadosti o poskytnutie úveru. Žalobkyňa v žiadosti o poskytnutie úveru uviedla čisté príjmy zo zamestnania vo výške 590,- eur a deklarovala zamestnanie na pozícii krajčírka. Žalobkyňa ďalej predložila žalovanému pracovnú zmluvu zo dňa 08.09.2003, ktorou preukázala tvrdenia uvádzané v žiadosti o poskytnutie úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola v čase uzatvorenia v produktívnom veku a preukázala príjmy zo zamestnania, žalovaný nemal pochybnosti o jej prehlásení v zmluve (účel použitia finančných prostriedkov: zamestnanie). Zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, má povahu absolútneho obchodu, s prihliadnutím na charakter zmluvy nespadá pod spotrebiteľskú právnu úpravu, preto aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná. Skutočnosť, že zmluva má povahu formulárovej zmluvy samo osebe ešte nevytvára predpoklad, že zmluvu je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú. Žalobkyňa v zmluve

výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojim podpisom, že finančné prostriedky sú jej poskytnuté na účely výkonu zamestnania. V zmluve a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobkyňa zároveň vyhlásila, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátanie všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať.

6. Žalobkyňa sa vo svojom vyjadrení k odporu zo dňa 29.01.2019 nestotožnila s argumentáciou žalovaného ohľadne začiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby na vrátenie bezdôvodného obohatenia dňom poukázania príslušnej splátky úveru zo strany žalobkyne na účet žalovaného. Aby bol tento argument pravdivý, žalobkyňa by si musela byť vedomá kompletnej právnej úpravy riešiacej spotrebiteľské úvery, musela by si vedieť vyhodnotiť, či úverová zmluva, ktorú uzavrela so žalovaným, je bezúročná a bez poplatkov a musela by byť presne znalá, ktorá jej splátka alebo jej časť je už splátkou, ktorá zakladá vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Na takéto otázky si nemôže vedieť relevantne a s istotou odpovedať obyčajný spotrebiteľ, ktorým žalobkyňa je. Preto široká rozhodovacia prax súdov je taká, že zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Druhý argument žalovaného o tom, že subjektívna premlčacia doba na vrátenie bezdôvodného obohatenia začala plynúť dňom podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku (14.01.2014) v konaní vedenom pred Okresným súdom Dunajská Streda, sp. zn. 11C/7/2014, je takisto nesprávny. Žalovaný len prezumuje znalosť žalobkyne o existencii jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Skutočnosť, že podala žalobu a že mala právneho zástupcu v danom čase ešte samé o sebe automaticky neznamenajú, že žalobkyňa sa aj reálne dozvedela o existencii svojho práva uplatňovaného v tejto právnej veci. Ako aj sám žalovaný správne citoval § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky od momentu, keď sa reálne dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil. Aby žalobkyňa ako spotrebiteľka nadobudla skutočnú a vedomú znalosť o jej práve na vydanie bezdôvodného obohatenia, musí mať vedomosť o nasledovných skutočnostiach o existencii úverovej zmluvy č. 206100150, o rozsahu jej povinností vyplývajúcej z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX (najmä povinnosti platiť splátky) a že na úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX sa vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti alebo že je neplatná. Žalobkyňa znalosť o skutočnosti o existencii zákonnej fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti nadobudla až dňa 03.04.2018 od svojho súčasného právneho zástupcu, na ktorého sa žalobkyňa obrátila po tom, čo žalovaný začal s bezdôvodným vymáhaním svojej domnejšej pohľadávky vo výške 2.997,30 eur. Žalobkyňa počas celého konania vedeného pred Okresným súdom Dunajská Streda, sp. zn. 11C/7/2014, túto znalosť nemala (nehovoriac o tom, že predmetom sporu bolo zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde sa bezdôvodné obohatenie vôbec neriešilo). Je pritom irelevantné, či ju jej vtedajší právny zástupca a existencii jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia informovať mohol a mal. Dôležitým pre tento prípad je fakt, že tak neurobil a žalobkyňa inak túto vedomosť skôr ako 03.04.2018 ani nezískala. Uvedené žalovaný nepopiera, len tvrdí, že žalobkyňa sa už skôr mohla dozvedieť o svojom nároku. Dôkazy, že sa žalobkyňa dozvedela o svojom nároku skôr ako 03.04.2018, žalovaným predložené neboli. Ohľadom dátumu nadobudnutia skutočnej vedomosti žalobkyne o svojom nároku (03.04.2018) žalobkyňa uviedla, že pre prípad pochybnosti súdu o správnosti tohto dátumu (nemal ho za preukázaný), objektívnym dôkazom potvrdzujúcim skutočné nadobudnutie vedomosti žalobkyne o svojom nároku je Stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 04.04.2018 predložené súdu. Ďalej sa žalobkyňa vyjadrila k tvrdeniam žalovaného vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, keď žalovaný opomenul, že pre neho v tomto prípade platí 10-ročná objektívna premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko v jeho prípade došlo k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu, ktorá jednoznačne neuplynula. Žalovaný je subjektom, ktorý profesionálne dlhé roky poskytuje pôžičky nebankovým spôsobom. Preto je jeho znalosť práva v tejto oblasti podnikania nespochybniteľná. Vďaka tejto znalosti žalovaný zistil minimálne už pri rozsudku vydanom Okresným súdom Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/7/2014, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXX je zmluvou spotrebiteľskou. Vedel, že táto zmluva nemá potrebné zákonné náležitosti, preto je bezúročná a bezpoplatková. Napriek tomu ju úmyselne ďalej vymáhal v plnej sume a už získané bezdôvodné obohatenie si plánoval ponechať, čo možno vidieť aj z listu, ktorý zaslal Národnej banke Slovenska (znenie možno vyčítať zo Stanoviska NBS zo dňa 09.03.2018), kde tejto inštitúcii predložil spisy s poznámkou, že v prípade žalobkyne eviduje stále dlh skoro 3.000,- eur napriek tomu, že 443,- eur už splatila. Z uvedeného teda vyplýva, že Žalovaný konal úmyselne a cielene obohatiť seba napriek tomu, že ako profesionál vedel, že na dané plnenie nemá nárok. Vzhľadom na uvedené mala žalobkyňa za to, že námietke premlčania podanej zo strany žalovaného nie je možné vyhovieť.

7. K argumentom žalovaného v súvislosti s povahou uzatvorenej úverovej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej žalobkyňa uviedla, že v našom právnom poriadku existujú zmluvné vzťahy, v ktorých je zmluvnou stranou buď len spotrebiteľ alebo len podnikateľ. Zmluvu o dodaní služby (úveru) potom uzavru medzi sebou buď len podnikateľ a podnikateľ alebo len podnikateľ a spotrebiteľ. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa mohla uzavrieť úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX buď ako podnikateľka (vtedy by úverová zmluva spadala pod režim Obchodného zákonníka) alebo ako spotrebiteľka. Lenže žalobkyňa nebola nikdy v živote podnikateľkou, ani nemala majetkovú účasť v žiadnej obchodnej spoločnosti a nepôsobila v žiadnom orgáne právnickej osoby, preto nikdy nemohla uzavrieť so žalovaným úverovú zmluvu v zmysle Obchodného zákonníka. Tvrdenia žalovaného, že úver bol žalobkyni poskytnutý na účely „zamestnania“ je absurdný. Nejde z jeho strany a o nič iné, než o obchádzanie právnej úpravy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a prejav realizácie jeho ďalšej nekalej obchodnej praxe. V takomto prípade sa aplikuje § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti.“ Úverová zmluva č. XXXXXXXXXX je teda spotrebiteľskou zmluvou bez ohľadu na to, či sa v nej uvádza, že je uzavretá podľa Obchodného zákonníka alebo nie. Žalobkyňa rázne odmietla, že by žiadala a dostala úver na účely zamestnania. Žalobkyňa si brala úver na vlastnú spotrebu.

8. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 29.01.2019 poukázal na znenie § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v zmysle ktorého je spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel žalobkyňa poskytnuté peňažné prostriedky v skutočnosti použila. Žalovaný v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania. Žalobca toto svoje vyhlásenie potvrdil svojím osobitným podpisom v zmluve o úvere. Skutočnosť, na čo konkrétne bol žalobkyňou následne poskytnutý úver aj využitý, žalovaný neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Žalobkyňa ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazovala skutočné použitie finančných prostriedkov. Pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. V prípade postavenia žalovaného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný mal za to, že predmetná zmluva o úvere nespadá pod režim spotrebiteľských zmlúv a z toho dôvodu ju nemožno skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

9. Žalovaný ďalej uviedol, že v prejednávanej spore nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný poukázal na to, že požadovaný nárok žalobkyne zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu.

10. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení okrem iného tvrdila, že zo strany žalovaného ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalovaný považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiaduci, ale potrebné je zachovávať rovnosť strán. Žalovaný so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o úvere v zmysle Obchodného zákonníka, pričom veriteľ sa zaviazal, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť, avšak nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nemohol mať vedomosť, ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe všetkých uvedených skutočností navrhol žalovaný žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

11. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie dňa 23.10.2020, na ktorom svoju neúčasť ospravedlnil žalovaný podaním zo dňa 16.10.2020 a vyjadril svoj súhlas s prejednaním a rozhodnutím

veci v jeho neprítomnosti. Na túto skutočnosť reagoval aj právny zástupcu žalobkyne svojim súhlasom s prejednaním a rozhodnutím veci v neprítomnosti žalobkyne.

12. Súd vykonal dokazovanie z písomných vyjadrení sporových strán, ako aj z predložených listinných dôkazov: Úverová zmluva č. XXXXXXXXXX, odpoveď Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky na žiadosť zo dňa 04.04.2018, na základe ktorých zistil nasledovný skutkový a právny stav:

13. Žalobkyňa so žalovaným uzatvorila dňa 29.01.2010 zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným vo výške 350,- eur žalobkyňi. Žalobkyňa sa zaviazala dlžnú sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 346,- eur (celkom vo výške 696,- eur) zaplatiť v dvanástich mesačných splátkach po 58,- eur, počnúc dňom 22.02.2010. Žalobkyňa ako dlžník prehlásila, že finančné prostriedky boli poskytnuté na výkon zamestnania.

14. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa §53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,
- l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,
- n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,
- o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- p) práva spotrebiteľa podľa § 7,
- q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, pri nespnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

16. Súd mal za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo dňa 29.01.2010 k platnému uzavretiu úverovej zmluvy. Medzi stranami sporu bolo sporné, či predmetnú zmluvu možno považovať za zmluvu spotrebiteľskú, keď žalovaný tvrdil, že predmetná zmluva je uzatvorená podľa zákonných ustanovení Obchodného zákonníka. Súd po preskúmaní obsahu úverovej zmluvy dospel k záveru, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Zmluva je zmluvou formulárového typu, kde je žalobkyňa ako dlžník označená menom, priezviskom a rodným číslom. Úver mal byť poskytnutý na výkon zamestnania, čo však jednoznačne nepreukazuje, že finančné prostriedky mali byť použité na účely výkonu zamestnania a to aj s poukazom na skutočnosť, že zmluva neobsahuje možnosť označiť použitie na „osobný účel.“ V danom prípade dôkazné bremeno nesie žalovaný, ktorý v konaní ani len netvrdil, že by zmluvu uzatvoril zo žalobkyňou ako s podnikateľom - živnostníkom; tieto údaje v zmluve nie sú vypísané. Žalovaný iba tvrdil, že bol v dobrej viere, že žalobkyňa v zmluve označila údaje pravdivo a nebolo jeho úlohou následne zisťovať, na čo skutočne žalobkyňa finančné prostriedky použila. Uviedol však, že k žiadosti predložila pracovnú zmluvu, ktorou preukazovala svoj príjem. Súd sa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobkyne, že v prípade zamestnania žalobkyne v rozhodnom čase ako krajčírka tu nie je objektívne možné predpokladať, že by vynakladala ako zamestnanec akékoľvek finančné prostriedky pre účely

zamestnanie, keď všetky pracovné prostriedky potrebné k výkonu práce je jej povinný zabezpečiť zamestnávateľ.

17. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného tým, že žalobkyňa plnila nad rámec povinností z úverovej zmluvy jej vyplývajúce.

18. Súd preskúmal predmetnú úverovú zmluvu z hľadiska obsahu všetkých podstatných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle v tom čase platného zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že v zmluve absentujú viaceré údaje, ako napr. ročná úroková sadzba, ročná percentuálna miera nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch absencia čo i len jednej z uvedených náležitostí má za následok, že takáto zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Neobstojí argumentácia žalovaného, že v čase uzatvorenia zmluvy nemohol mať vedomosť, že takéto zmluvy budú v budúcnosti považované za spotrebiteľské. Súd má za to, že povinnosťou žalovaného ako podnikateľského subjektu, ktorého jedným z predmetov činnosti je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, je znalosť a aplikácia všetkých platných právnych predpisov k tejto činnosti sa viažucich.

19. Žalobkyňa tvrdila, a toto tvrdenie žalovaný nepoprel, že v prospech žalovaného z predmetnej úverovej zmluvy plnila nad rámec poskytnutých peňažných prostriedkov sumu vo výške 93,- eur, ktoré si uplatnila touto žalobou titulom bezdôvodného obohatenia. Keďže úver je v zmysle vyššie uvedených skutočností bezúročný a bezpoplatkový, zaplatením sumy 443,- eur žalobkyňou na účet žalovaného došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 93,- eur. Súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi žalobou uplatnený nárok v plnom rozsahu.

20. Súd sa v rámci konania zaoberal aj námietkou premlčania nároku žalobkyne vznesenú žalovaným.

21. Podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

22. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého nárok (jeho súdnu vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. V prejednávanej veci ide o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Napriek tomu, že zmluva o úvere je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom, v súlade s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je v súvislosti s premlčaním nutné aplikovať pre spotrebiteľa priaznivejšie ustanovenia § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka.

23. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí v subjektívnej lehote dvoch rokov odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, teda že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Oprávnený na vydanie bezdôvodného obohatenia musí nadobudnúť subjektívnu vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' záver o tom, že sa konkrétny povinný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním, kedy nastala skutočnosť rozhodujúca pre začatie plynutia premlčacej lehoty zaťažuje tú stranu sporu, ktorej je existencia tejto tvrdenej skutočnosti na prospech, teda žalovaného, ktorý v rámci svojej procesnej obrany vzniesol v konaní námietku premlčania.

24. Žalovaný nenavrhol žiaden dôkaz, ktorým by mohol byť preukázaný začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Iba formalisticky poukazoval na deň, kedy žalobkyňa uhradila prvú splátku nad rámec istiny s tým, že pokiaľ sa zmluva považuje zo zákona za bezúročnú a bez poplatkov a súčasne platí fikcia, že dňom vyhlásenia v Zbierke zákonov sa každý právny predpis stáva známym tomu, koho sa týka, musela žalobkyňa nadobudnúť subjektívnu vedomosť o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil dňom splnenia danej splátky. Súd má za to, že tento názor žalovaného

nemôže obstať, nakoľko by úplne popieral zmysel inštitútu subjektívnej premlčacej lehoty v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Hypotéza tejto právnej normy predpokladá ako podmienku začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty skutočnú (reálnu, faktickú) vedomosť oprávneného o relevantných skutkových okolnostiach, nie nastúpenie účinkov nevyvrátiteľnej právnej domnienky o všeobecnej známosti právnych predpisov publikovaných v Zbierke zákonov. Právny princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť práva neospravedlňuje), na ktorý poukazoval žalovaný, nemá žalovaným naznačovaný priamy súvis s posudzovaním začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k právu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúca je vedomosť oprávneného o skutkových, nie právnych okolnostiach. V tomto prípade teda vedomosť oprávneného o tom, že plnil žalovanému bez právneho dôvodu nad rámec istiny úveru. Predpokladom pre vznik takejto skutkovej vedomosti je právne posúdenie predmetnej zmluvy z hľadiska splnenia náležitostí vyžadovaných § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročnej a bez poplatkov. Žalobkyňa ako spotrebiteľ a osoba neznalá práva nemohla túto vedomosť nadobudnúť sama od seba a už vôbec túto vedomosť u nej nemožno prezumovať, ale musela ju získať od tretieho subjektu. Súd v tejto súvislosti poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu prezentovaný v uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012, zo dňa 16.01.2013, podľa ktorého kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

25. Súd dospel k záveru, že názor žalovaného o začatí plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odo dňa splnenia prvej splátky žalobkyňou nad rámec istiny nie je správny a žalovaný neuviedol žiadnu inú skutočnosť, od ktorej by bolo možné odvodiť začatie plynutia tejto lehoty, súd musí akceptovať tvrdenie samotnej žalobkyne, ktorá uviedla, že subjektívnu vedomosť o tom, že žalovaný sa na jeho úkor obohatil v určitej výške nadobudla až od svojho právneho zástupcu dňa 03.04.2018, na ktorého sa obrátila po tom, čo žalovaný začal s bezdôvodným vymáhaní svojej domnej pohľadávky vo výške 2.997,30 eur., resp. z listu Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 04.04.2018, v ktorom boli konštatované nekalé obchodné praktiky žalovaného. Najskôr tohto dňa teda mohla začať plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá je dvojiročná a jej posledným dňom by bol 03.04.2020, resp. 04.04.2020). Žaloba bola podaná dňa 12.06.2018, teda zjavne pred uplynutím premlčacej lehoty.

26. V súvislosti s objektívnou premlčacou lehotou súd uvádza, že v danom prípade išlo zo strany žalovaného bez akýchkoľvek pochybností o úmyselné bezdôvodné obohatenie, preto je objektívna premlčacia lehota desaťročná (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zo zmluvy uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že žalovaný podnikal aktívne a nedobromyseľné kroky smerujúce k tomu, aby sa predmetná zmluva javila ako nespotebiteľská (uviedol v nej ako účel úveru „zamestnanie“). Zároveň žalovaný, ako podnikateľský subjekt, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov nebankovým spôsobom, do úverovej zmluvy, o ktorej musel vedieť, že ju uzatvára so spotrebiteľom, a teda že ide v skutočnosti o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nezahrnul údaje vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný napokon tiež musel vedieť, že následkom absencie daných náležitostí zmluvy vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch (najmä údajov o RPMN úveru), je bezúročnosť a bezpoplatkovosť dojednaného úveru. Napriek tomu, že žalovaný si musel byť vedomý toho, že na základe takejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá nárok na žiadne úroky ani poplatky, zahrnul do zmluvy poplatok vo výške 346,- eur a jeho časť od žalobkyne i prijal. Dopustil sa tak úmyselného konania, ktorým pre seba získal bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na to, že ani prvá splátka nad rámec istiny predmetného úveru nebola splnená skôr ako desať rokov pred podaním žaloby, nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol premlčaný ani v objektívnej premlčacej lehote.

27. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepreloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).